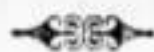

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐρήμου
πλανᾶται ὀρφανὴ
ἡ ἔρημος ψυχῆ μου,
καὶ ἀφανῶς θρηνεῖ.

Εἰπέ μοι ἂν ἐπάνω
ἐλθὼν θὰ σὲ ἰδῶ,
ἀμέσως ν' ἀποθάνω,
ἄφ' οὗ δὲν ζῶ ἐδῶ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Μελὸς· Schumann : (Sag an, o lieber Vogel mein), Λ, ἀρ. 18

Ποῦ μ' ἀπλωμένα τὰ πτερὰ
πετᾶς, λευκὴ περιστερὰ,
ἔτ' ἐφ' ἡμῶν
βαρὺς χειμῶν
τοὺς πάγους φέρη τοῦ βορρᾶ;

— «Ὅπου ἡ ἀνοιξίς γελαῖ
κ' αἱ αὖραι πνέουν ἀπαλὰ,
ἐκεῖ πετῶ
τὸ φῶς ζητῶ,
ζητῶ τὰ ἄνθη τὰ καλὰ. »

— «Πτηνόν, μὴ φεύγῃς, δειλιῶν
 πῶς μᾶς κατέλαβε χιῶν.
 Θερμὸν, θερμὸν
 ἐντὸς ἡμῶν
 θάλλει τὸ πῦρ τῶν καρδιῶν.»

— «Θερμὴ καρδιά φιλική
 πάλλει παντοῦ· δὲν μοὶ ἀρκεῖ,»
 μᾶς ἀπαντᾷ,
 γοργὴ πετᾷ,
 κ' εἰς ξένας στέγας κατοικεῖ.

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

Εἰς τοὺς παλμούς μου τὰς στιγμὰς μετρῶν
 καθ' ἃς νὰ μένης ὥριστα μακρὰν,
 εἰς νόσον, νόσον τήκομαι πικρὰν,
 καὶ δὲν εὐρίσκω, φεῦ! τὸν ἱατρόν!
 Τὸ πῦρ ἐντός μου δὲν πραῦνει δρόσος,
 καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ἄνθος φθείρ' ἡ νόσος.

Ἦγάπων πρόην τὴν χρυσὴν αὐγὴν,
 τὰ μειδιῶντα φῶτα τῶν νυκτῶν.
 Τὸ φῶς δὲν μ' εἶναι πλέον ἀνεκτόν·
 ἐμίσησα καὶ οὐρανὸν καὶ γῆν.
 Ὁ ἥλιος ἢ δὴ ἢ ἀνατέλλει,
 τί πρὸς ἐμέ; Θρηνῶ καὶ δὲν μοὶ μέλει.

